

**ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ**

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

7209 / 2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Θεοδώρα Καρατσικάκη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών χωρίς την σύμπραξη γραμματέων.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 21 Ιουλίου 2015, για να δικάσει την υπόθεση :

Των αιτούντων : α) , κατοίκου , οδός
 ap. και β) του , κατοίκου
 οδός , παρίστανται δια του
 πληρεξουσίου τους δικηγόρου Δημητρίου Λυρίτση.

Της καθ' ης η αίτηση : Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία « » που εδρεύει στην Αθήνα, οδός , αρ. , όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 11.6.2015 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης / /2015 και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας (21.7.2015).

Κατά τη συζήτηση της αίτησης με τη σειρά της από το οικείο έκθεμα, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται παραπάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στην αίτηση και τα σημειώματά τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με το άρθ. 2 § 6 του Ν 2251/1994 «περί προστασίας των καταναλωτών», όπως αυτό είχε πριν από την αντικατάσταση του με το άρθ. 10 § 24 στοιχ. β' του Ν 2741/1999, οι γενικοί όροι των συναλλαγών, δηλαδή οι όροι, που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για αόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως αποτέλεσμα την υπέρμετρη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και ο πελάτης της τράπεζας, στον οποίο η τελευταία, χωρίς ουσιαστική διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους χορηγεί, εκτός των άλλων, καταναλωτικά ή στεγαστικά δάνεια. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας ενός τέτοιου γενικού όρου, ενσωματωμένου σε σύμβαση, κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης, από την οποία αυτή εξαρτάται (ΑΠ 904/2011 Αριθ 2012, 1708). Ο περιέχων τη διάταξη αυτή νόμος 2251/1994 αποτελεί, εξάλλου, ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της Οδηγίας 93/13/EOK του Συμβουλίου της 5.4.1993 «σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες συμβάσεων που συνάπτονται με τους καταναλωτές». Στο άρθ. 3 παρ. 1 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι «ρήτρα σύμβασης, που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική, όταν, παρά την απαίτηση της καλής πίστης, δημιουργείται εις βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη

7/6/2015

σύμβαση». Η ρύθμιση της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν 2251/1994 αποτελεί, εξειδίκευση της γενικής αρχής του άρθρου 281 ΑΚ, κατά την οποία απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ή η κατάχρηση ενός θεσμού, όπως είναι η συμβατική ελευθερία. Η ανωτέρω παράγραφος, στην αρχική της διατύπωση, χρησιμοποιούσε τον όρο «υπέρμετρη διατάραξη» της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων, αποκλίνοντας έτσι φραστικά από τη διατύπωση του άρθ. 3 § 1 της Οδηγίας, η οποία ομιλεί για «σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών». Στενή γραμματική ερμηνεία του όρου «υπέρμετρη» διατάραξη θα οδηγούσε σε σημαντικό περιορισμό της δυνατότητας ελέγχου του περιεχομένου των γενικών όρων των συναλλαγών (γ.ο.σ.) και, συνεπώς, σε μειωμένη προστασία του καταναλωτή έναντι εκείνης της Οδηγίας. Η ανάγκη της σύμφωνης με την Οδηγία ερμηνείας του εθνικού δικαίου επιβάλλει, επομένως, όπως ο όρος «υπέρμετρη» διατάραξη εκληφθεί, διασταλτικά ερμηνευόμενος, ότι σημαίνει «ουσιώδη ή σημαντική» διατάραξη. Η ανάγκη αυτή, εναρμονισμένης δηλαδή προς την Οδηγία ερμηνείας, επιβάλλει να δοθεί η ίδια έννοια, μέσω τελολογικής συστολής, στον όρο «διατάραξη» και μετά την απάλειψη του όρου «υπέρμετρη», στην οποία προέβη ο νεότερος νομοθέτης με το άρθ. 10 § 24 στοιχ. β' του Ν 2741/1999. Συνεπώς, και μετά την τροποποίηση αυτή, προϋπόθεση της καταχρηστικότητας κάποιου γ.ο.σ. είναι η με αυτόν «ουσιώδης ή σημαντική» διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας (ΟΛΑΠ 6/2006 ΕΛΔ 2006, 419). Πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι η παρ. 2 του άρθρου 6 του ως άνω νόμου έχει ήδη αντικατασταθεί με την παρ. 2 του άρθρου 2 του Ν 3587/2007. Ορίζεται δε πλέον σε αυτή ότι γενικοί όροι συναλλαγών, που έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, απαγορεύονται και είναι άκυροι. Προστέθηκε, δηλαδή, με την ως άνω διάταξη ο όρος «σημαντική», που δεν υπήρχε στην προϋπάρχουσα μορφή του άρθρου. Περαιτέρω, εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των γ.ο.σ., που συνεπάγονται διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του άρθρου 2 του Ν 2251/1994 απαριθμούνται

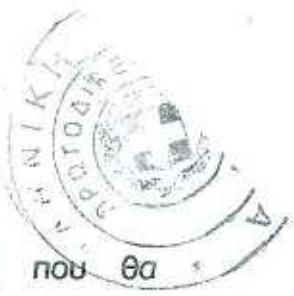
ενδεικτικούς και τρίαντα μία περιπτώσεις γενικών όρων, που θεωρούνται άνευ ετέρου (per se) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί θεωρούνται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα. Στις περιπτώσεις αυτές περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, και η υπό στοιχείο *ia*, σύμφωνα με την οποία καταχρηστικοί είναι και εκείνοι οι όροι, που, χωρίς σπουδαίο λόγο, αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή. Η σωρευτική εφαρμογή από το Δικαστήριο των παρ. 6 και 7 του άρθρου 2 του Ν 2251/1994 δεν αποκλείεται, καθώς η επίκληση του γενικού αξιολογικού κριτηρίου «της διατάραξης της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή» είναι δυνατό να έχει αξία και χρησιμότητα για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών έννοιών και αόριστων αξιολογικών κριτηρίων, που χρησιμοποιεί ο νόμος στις επιμέρους περιπτώσεις του ενδεικτικού καταλόγου. Εξάλλου, και οι περιγραφόμενες από το νόμο ειδικές, κατά αμάχητο τεκμήριο, περιπτώσεις καταχρηστικότητας αποτελούν ενδείκτες, που καθοδηγούν στην ερμηνεία της γενικής ρήτρας και, συγκεκριμένα, της έννοιας της διατάραξης της συμβατικής ισορροπίας. Μεταξύ των καθοδηγητικών αρχών, που συνάγονται από τις ειδικές αυτές περιπτώσεις, είναι και η αρχή της διαφάνειας, καθώς και η αρχή της απαγόρευσης της χωρίς λόγο ανάθεσης του προσδιορισμού της παροχής ή των επιμέρους στοιχείων της στην απόλυτη κρίση του προμηθευτή. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, η οποία ρητά διατυπώνεται και στο άρθρο 5 της Οδηγίας, οι γ.ο.σ. πρέπει να είναι διατυπωμένοι με τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης, όπως τη διάρκεια της και τα μεγέθη, που περικλείονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, κατ' αρχήν, δεν λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου γ.ο.σ. Εντούτοις, σύμφωνα και με το άρθρο 4 § 2 της Οδηγίας, ελέγχεται, εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν έχει, δηλαδή, παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΟΔΑΠ 15/2007 ΔΕΕ 2007.975). Η ως άνω

απαίτηση περί διαφάνειας των γ.ο.σ. δεν αφορά, εξάλλου, απλά και μόνο τον κατανοητό αυτών χαρακτήρα από τυπική και γραμματική άποψη, παρά αναφέρεται και στη λειτουργία τους, ούτως ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις οικονομικές συνέπειες και μεταβολές, που κάθε όρος συνεπάγεται γι' αυτόν (ΔΕΚ, απόφαση της 30ης Απριλίου 2014, υπόθεση C-26/13, Arpad Kasler, Hajnalka Kaslerne Rabai κατά OTP Jelzalogbank Zrt, σκέψεις 71 - 75). Η παραπάνω σαφήνεια, δηλαδή, αφορά και τις νομικές συνέπειες μίας ρήτρας, δηλαδή τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του καταναλωτή. Για το λόγο δε αυτό, ασαφείς ή πολυσήμαντες ρήτρες δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται από τον προμηθευτή, με σκοπό να ενισχύσει τη θέση του απέναντι στον καταναλωτή. Ειδικά, όσον αφορά τις δυσμενείς οικονομικές συνέπειες και επιβαρύνσεις, αυτές θα πρέπει να είναι ευκρινείς, με την έννοια ότι μπορούν να γίνουν άμεσα κατανοητές από το μέσο καταναλωτή, ο οποίος δεν διαθέτει εξειδικευμένες νομικές ή οικονομικές γνώσεις. Η διαφάνεια, λοιπόν, αφορά στη σαφή και κατανοητή διατύπωση, στην αρχή του ορισμένου ή οριστού περιεχομένου και στην αρχή της προβλεψιμότητας της ύπαρξης των όρων. Αδιαφανείς ρήτρες, που αποκρύπτουν την πραγματική, νομική και οικονομική κατάσταση, δημιουργούν τον κίνδυνο ο καταναλωτής είτε να απόσχει από την άσκηση ορισμένων δικαιωμάτων του, είτε να αποδεχθεί αξιώσεις, που, κατά το φαινόμενο, έχει ο προμηθευτής. Υπό το πρίσμα αυτό, οι αδιαφανείς ρήτρες μπορεί να οδηγήσουν, ακριβώς λόγω της αδιαφάνειας τους, στη διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας κατά το άρθρο 2 § 6 του Ν 2251/1994. Για το λόγο αυτό και οι γ.ο.σ., υπακούοντας στην παραπάνω αρχή, πρέπει να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΑΠ 652/2010 ΔΕΕ 2010.943, ΑΠ 430/2005 ΕΛΔ 2005.802). Περαιτέρω, γίνεται δεκτό ότι η ακυρότητα ενός γ.ο.σ. δεν επιδρά στο κύρος όλης της δικαιοπρακτικής σύμβασης, αλλά είναι μερική, υπό την έννοια ότι άκυρος θεωρείται μόνο ο συγκεκριμένος κατεχρηστικός, σύμφωνα με το νόμο, όρος. Πις προς δε το ζήτημα της πλήρωσης του κενού, που δημιουργείται από την ακυρότητα ενός γ.ο.σ., αυτό καλύπτεται, κατ' αρχήν, και εφόσον προβλέπεται σχετική ρύθμιση, με την εφαρμογή του αντίστοιχου

κανόνα ενδοτικού δικαίου, ο οποίος, όπως προκύπτει από τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 93/13, θεωρείται ότι δεν περιέχει καταχρηστικές ρήτρες και ότι συνάδει με τους σκοπούς του άρθ.6 παρ. 1 της Οδηγίας 93/13 (βλ. την ανωτέρω απόφαση του ΔΕΚ, σκέψεις 80 - 82 και 85). Σε διαφορετική περίπτωση, γίνεται από το Δικαστήριο συμπληρωματική ερμηνεία της σύμβασης κατά το άρθ. 200 ΑΚ, βάσει, δηλαδή, της καλής πίστης, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (ΕφΑΘ 1471/2013 και ΠΠρΞάνθης 23/2014, ΤΝΠ Νόμος). Συγκεκριμένα, καλή πίστη είναι η συμπεριφορά, που επιβάλλεται στις συναλλαγές, κατά την κρίση χρηστού και γνωστικού ανθρώπου, ενώ συναλλακτικά ήθη είναι οι συνηθισμένοι στις συναλλαγές τρόποι ενέργειας. Για τη διαμόρφωση της σχετικής κρίσης το Δικαστήριο σταθμίζει τα συμφέροντα των μερών και ιδίως εκείνου, στην προστασία του οποίου αποβλέπει ο ερμηνευόμενος όρος, λαμβάνει δε, επίσης, υπόψη τη φύση και το σκοπό της δικαιοπραξίας, τις συνθήκες, υπό τις οποίες έγιναν οι δηλώσεις βούλησης των μερών, τις τοπικές και γλωσσικές συνήθειες, τις προηγούμενες συναλλαγές των μερών και την προηγούμενη συμπεριφορά τους, τις διαπραγματεύσεις, που είχαν προηγηθεί και πώς οι σχετικές δηλώσεις του ενός μέρους αναμένονταν να εκληφθούν από το άλλο. Για να συναγάγει, εξάλλου, το ερμηνευτικό του πόρισμα το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να αρκεσθεί στο περιεχόμενο της σύμβασης, αλλά μπορεί να αντλήσει στοιχεία και εκτός αυτής, τα οποία θα προταθούν από τους διαδίκους. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, να λάβει υπόψη του και στοιχεία από τη μεταγενέστερη από την κατάρτιση της σύμβασης συμπεριφορά των μερών, ως ενδεικτικά του νοήματος, που είχαν προσδώσει στη σύμβαση τα μέρη, γεγονός, που υποδηλώνεται και με τις σύμφωνες με αυτό ενέργειές τους (ΑΠ 374/2013 ΤΝΠ Νόμος). Αντίθετα, η διάταξη του άρθ. 371 ΑΚ και το εξ αυτής απορρέον κριτήριο της δίκαιης κρίσης, ως μέσο συμπλήρωσης του κενού, που δημιουργείται από την ακυρότητα ενός γ.ο.σ., δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής, καθώς δεν αποτελεί κατάλληλο μέσο για την προστασία του αντισυμβαλλόμενου - καταναλωτή, δεδομένου ότι η παραπάνω διάταξη εφαρμόζεται κυρίως στις ατομικές συμβάσεις και δεν μπορεί να διασφαλίσει τα συμφέροντα του καταναλωτή σε συμβάσεις, όπου οι όροι μεταδύν των

συμβαλλόμενων μερών δεν καθίστανται αντικείμενο διαπραγμάτευσης, όπως συμβαίνει εν προκειμένω με τους γ.ο.σ. (ΑΠ 1030/2001 ΔΕΕ 2001.1125). Ετσι, η απόφαση του Δικαστηρίου, που προβαίνει σε συμπληρωματική ερμηνεία άκυρου, κατά τα ανωτέρω, όρου, δεν είναι διαπλαστική, διότι δεν προβαίνει σε προσδιορισμό της παροχής κατά τη διάταξη του άρθρου 371 εδ. 2 ΑΚ (οπότε στην περίπτωση αυτή πράγματι θα επρόκειτο για διαπλαστική απόφαση, η οποία διαπλάσσει το περιεχόμενο της ενοχικής σχέσης), παρά μόνο σε συμπλήρωση του κενού, που δημιούργησε ο άκυρος όρος, ώστε να ανταποκρίνεται στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, χωρίς, ωστόσο, να τροποποιεί τη σύμβαση (ΠΠρΑθ 5257/2013, 3990/2013, και 2942/2013, ΠΠΞανθ23/2014, ΤΝΠ Νόμος). Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 731 του ΚΠολΔ το Δικαστήριο δικαιούται να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο την ενέργεια, παράλειψη ή ανοχή ορισμένης πράξεως από αυτόν κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση, ενώ, κατά τη διάταξη του άρθρου 732 του ιδίου Κώδικα, το Δικαστήριο δικαιούται να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο και κάθε άλλο μέτρο που, κατά τις περιστάσεις, είναι κατά την κρίση του πρόσφορο για την εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή για τη ρύθμιση καταστάσεως. Επιπλέον, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 692 § 4 ΚΠολΔ, τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει να συνιστάνται στην ικανοποίηση του δικαιώματος, του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή η διατήρηση. Η διάταξη αυτή, όπως είναι διατυπωμένη, δεν περιέχει κατευθυντήριες γραμμές ή οδηγίες προς το επιλαμβανόμενο της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων Δικαστήριο, αλλά τίθεται δι' αυτής απαγορευτικός κανόνας, δεσμευτικός για το Δικαστήριο, υπό την έννοια ότι σε καμία περίπτωση δεν έχει τη δυνατότητα να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα, τα οποία συνιστούν ικανοποίηση δικαιώματος, με εξαίρεση τις περιπτώσεις που υπάρχει ειδική περί τούτου νομοθετική πρόβλεψη, όπως στις περιοριστικώς αναφερόμενες περιπτώσεις στις διατάξεις των άρθρων 728, 729 και 734 του ΚΠολΔ. Ο απαγορευτικός δε αυτός κανόνας έχει εφαρμογή και στο ασφαλιστικό μέτρο περί την ρύθμιση κατάστασης, το οποίο δεν διαφέρει κατά το σκοπό του από τα άλλα ασφαλιστικά μέτρα, αφού και αυτό συνδέεται τελολογικά με κάποιο δικαίωμα που πρέπει να προστατευθεί προσωρινά για την αποτροπή δημιουργίας, έως την περάτωση

της κυρίας διαγνωστικής δίκης, αμετακλήτων καταστάσεων, που θα μπορούσαν να ματαιώσουν τον πρακτικό σκοπό της δίκης αυτής. Η διακριτική ευχέρεια που δίνει το άρθρο 732 ΚΠολΔ στο Δικαστήριο δεν αποτελεί εξαίρεση στον απαγορευτικό κανόνα του άρθρου 692 παρ. 4 ΚΠολΔ, αλλά ο τελευταίος αποτελεί οριοθέτηση της παρεχόμενης στο δικαστήριο, με το άρθρο 732 του ιδίου Κώδικα, διακριτικής ευχέρειας (Π. Τζίφρας, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. 1985, σελ. 58, Κ. Μπέης Πολ. Δικ., υπό το άρθρο 682, Β. Βαθρακοκοίλης, ΚΠολΔ άρθρο 692, αριθ. 9, ΜΠρλαμ 435/2013, ΜονΠρΑθ 4700/2006, ΜΠρΡοδ 1251/2006 ΤΝΠΠ Νόμος). Οι παραπάνω διατάξεις απηχούν τις βασικές αρχές του δικαίου των ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με τις οποίες η προσωρινή δικαστική προστασία πρέπει α) να μην ταυτίζεται με το αντικείμενο της οριστικής δικαστικής προστασίας, αλλά να διαφέρει και να υπολείπεται από αυτό και β) να μη δημιουργεί αμετάκλητες καταστάσεις, που δεν μπορούν να ανατραπούν, όταν ανακληθεί η σχετική απόφαση ασφαλιστικών μετρούν ή διαγνωστεί στην κυρία δίκη με ισχύ δεδικασμένου η ανυπαρξία του δικαιώματος που εξασφαλίστηκε, ώστε να μη ματαιώνεται ο πρακτικός σκοπός της κυρίας δίκης, οι αρχές δε αυτές έχουν εφαρμογή και στις περιπτώσεις που ρυθμίζεται προσωρινά η κατάσταση με ασφαλιστικά μέτρα. Από τη γραμματική διατύπωση της διάταξης δίνεται η εντύπωση ότι αυτή δεν καλύπτει όλους τους στόχους των ασφαλιστικών μέτρων, δηλαδή την εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μόνο τους δύο πρώτους. Όμως ο κανόνας αυτός έχει εφαρμογή και στο ασφαλιστικό μέτρο της ρύθμισης κατάστασης, το οποίο δε διαφέρει κατά το σκοπό του από τα άλλα ασφαλιστικά μέτρα, αφού και αυτό συνδέεται τελολογικά με κάποιο δικαίωμα που πρέπει να προστατευθεί προσωρινά για την αποτροπή δημιουργίας, ως την περάτωση της κύριας, διαγνωστικής δίκης, αμετακλήτων καταστάσεων, που θα μπορούσαν να ματαιώσουν τον πραγματικό σκοπό της δίκης αυτής. Ο κανόνας αυτός του άρθρου 692 παρ. 4 υποχωρεί μόνο στις ακραίες εκείνες περιπτώσεις που πιθανολογείται κίνδυνος σημαντικής προσβολής της αξίας του ανθρώπου, η οποία διασφαλίζεται συνταγματικά, όπως π.χ. για την κατεδάφιση ετοιμόρροπου κτίσματος ή τοίχου αν απειλείται η ζωή ανθρώπου ή βλάβη της υγείας του, όχι όμως και συ

απειλείται βλάβη σε γειτονικό ακίνητο. Η απόφαση δηλαδή των ασφαλιστικών μέτρων, αποσκοπώντας να αποτρέψει δημιουργία ανεπανόρθωτων κατά κανόνα καταστάσεων, δεν θα πρέπει να δημιουργεί η ίδια ανεπανόρθωτες καταστάσεις (Π. Τζίφρας, Ασφαλιστικά μέτρα, σελ. 50-51, Κ. Μπέης, Ασφαλιστικά μέτρα σελ. 122 επ., Κεραμέας/Κονδύλης/Νίκας, ΕρμΚΠολΔ, εισαγ. 692 - 738, αρ. 11, άρθρο 692 αρ. 2, ΜΠρλαμ 435/2013, ΤΝΠ Νόμος). Τέλος, κατά το άρθρο 947 § 1 ΚΠολΔ, "όταν ο οφειλέτης έχει υποχρέωση να παραλείψει ή να ανεχθεί πράξη, το δικαστήριο, για την περίπτωση που παραβεί την υποχρέωση του, απειλεί για κάθε παράβαση χρηματική ποινή έως 100.000 ευρώ υπέρ του δανειστή και προσωπική κράτηση έως ένα έτος. Αν η απειλή της χρηματικής ποινής και της προσωπικής κράτησης δεν περιέχεται στην απόφαση που καταδικάζει τον οφειλέτη να παραλείψει ή να ανεχθεί πράξη, απαγγέλλεται από το μονομελές πρωτοδικείο. Το δικαστήριο αυτό είναι αρμόδιο να βεβαιώσει την παράβαση και να καταδικάσει στη χρηματική ποινή και στη προσωπική κράτηση. Στην τελευταία περίπτωση, δικάζει κατά την διαδικασία των άρθρων 670- 676". Από τη διάταξη αυτή σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 946 ΚΠολΔ προκύπτει ότι αν η υποχρέωση του οφειλέτη συνισταται στην επιχείρηση πράξεως, που δε μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο, αλλά μόνο από τον ίδιο ή στην ανοχή ή στην παράλειψη πράξεως, τότε και για την περίπτωση που ο οφειλέτης δε συμμορφωθεί προς την υποχρέωση του, τότε, στη μεν περίπτωση του άρθρου 946, το δικαστήριο καταδικάζει τον οφειλέτη σε χρηματική ποινή και προσωπική κράτηση, στη δε περίπτωση του άρθρου 947, απειλεί κατ' αυτού, για κάθε παράβαση, χρηματική ποινή και προσωπική κράτηση (αναπληρωματική εκτέλεση). Στην τελευταία περίπτωση, η βεβαίωση της παράβασης γίνεται με νέα δικαστική απόφαση, με την οποία και καταδικάζεται ο οφειλέτης σε χρηματική ποινή και προσωπική κράτηση (ΑΠ 527/2013, ΤΝΠ Νόμος).

Οι αιτούντες με την κρινόμενη αίτηση εκθέτουν ότι για την κάλυψη των στεγαστικών αναγκών της οικογένειας τους σύναψαν, σε υποκατάστημα της καθ` ης η αίτηση α) την -7-2007 σύμβαση στεγαστικού δανείου, ύψους 395.580 ελβετικών φράγκων αντίστοιχα των 237.500,00 ευρώ, και β) στις 2-2015 πρόσθετη πράξη τροποποίησης της

προαναφερόμενης δανειακής σύμβασης με την οποία μεταβάλλονταν οι μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις του δανείου μειωμένες κατά 20%, συμβάσεις οι οποίες ήταν προδιατυπωμένες, η δε χορήγηση του δανείου συμφωνήθηκε σε ελβετικά φράγκα με τις συνθήκες και τους όρους, όπως ειδικότερα περιγράφονται στην αίτηση. Οτι αποφάσισαν και κατέληξαν στην ανωτέρω δανειακή σύμβαση μετά από ενημέρωση των υπαλλήλων της καθ' ης η αίτηση τράπεζας ότι πρόκειται για την πλέον συμφέρουσα επιλογή (χαμηλό επιτόκιο) χωρίς κίνδυνο, καθώς οι ίδιοι δεν διέθεταν ειδικές γνώσεις, εμπειρία, φορολογική και νομική υποστήριξη τέτοια ώστε να αξιολογήσουν τον κίνδυνο που επαγόταν η συγκεκριμένη επιλογή δανείου και άλλωστε δεν είχαν λόγο να συμβληθούν σε ελβετικά φράγκα, αφού δεν διέθεταν εισοδήματα σε ελβετικά φράγκα, γεγονός που γνώριζε η καθ' ης η αίτηση. Οτι κατά την εκταμίευση του ποσού του δανεισμού μεταβιβάστηκε στους αιτούντες κατά κυριότητα με την πίστωση του σε συγκεκριμένο κοινό λογαριασμό ταμιευτηρίου σε ευρώ, ότι το μήνα Δεκέμβριο του έτους 2009 η μηνιαία δόση του δανείου τους ανερχόταν στο ποσό από 973,57 ευρώ, το μήνα Ιούλιο του έτους 2012 στο ποσό των 1218,22 ευρώ, και ενώ οι αιτούντες πίστευαν ότι μειώνεται με τις μηνιαίες καταβολές το άλητο κεφάλαιο του δανείου το οποίο όπως και οι ορισθείσες 342 μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις είχε ορισθεί σε ελβετικά φράγκα, όπως εμφαινόταν στα εκάστοτε ενημερωτικά που η καθ' ης η αίτηση τους έστελνε, κατά τον ίδιο τρόπο εύλογα θεωρούσαν ότι απομειώνεται αντίστοιχα και το ισάξιο οφειλόμενο σε ευρώ, χωρίς ωστόσο να έχουν σχετική ενημέρωση από την καθ' ης για την πορεία του ισάξιου οφειλόμενου κεφαλαίου σε ευρώ, καθώς από τα ίδια ως άνω ενημερωτικά που τους απέστελνε η καθ' ης εξέλιπε κάθε αναφορά στην εκάστοτε τρέχουσα συναλλαγματική ισοτιμία καθώς και στο εκάστοτε υπόλοιπο του δανείου τους σε ευρώ. Ότι αν και η καθ' ης ισχυρίζεται ότι τους χορήγησε ως δάνεισμα το ποσό των 395.580,00 ελβετικών φράγκων υιδέποτε μεταβιβάστηκε πραγματικά στους αιτούντες το ποσό αυτό και συνεπώς η οφειλή προέκυψε μόνο εικονικά σε αυτό το νόμισμα. Ότι επειδή η οφειλή τους σε κεφάλαιο και τόκους εμφανιζόταν σε ελβετικά φράγκα η έννομη σχέση που τους συνέδεε με την καθ' ης είχε την μορφή όχι απλού δανείου αλλά σύμβασης παροχής

6^ο φύλλο της με αριθ. 7261/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)

επενδυτικού προϊόντος ή χαρτοφυλακίου δεδομένου ότι η οφειλή τους εκφραζόταν σε μία κινητή αξία, ήτοι σε ξένο νόμισμα του οποίου η αξία κυμαινόταν χωρίς να είναι σταθερή, οι αιτούντες ωστόσο εξαπατήθηκαν και προέβησαν στην σύναψη του επιδίκου δανείου από την καθ' ής. Ότι για τους ανωτέρω λόγους η καθ' ής θα έπρεπε να παρέχει στους αιτούντες ειδικό σύμβουλο εξειδικευμένο στην παροχή επενδυτικών συμβουλών σε ξένο νόμισμα ως εν προκειμένω το ελβετικό φράγκο. Ζητούν δε η καθ' ής να προσκομίσει τα πιστοποιητικά επαγγελματικής επάρκειας B1 για τους υπαλλήλους της με τους οποίους επικοινώνησαν οι αιτούντες κατά τις διαπραγματεύσεις του για την σύναψη του επίμαχου δανείου, τα οποία πιστοποιούν ότι οι συγκεκριμένοι υπάλληλοι ήταν σε θέση να παρέχουν εξειδικευμένες και πλήρεις πληροφορίες σχετικά με την αντιστάθμιση του συναλλαγματικού κινδύνου. Επομένως η καθ' ής, κατά τους αιτούντες είχε την πρόθεση να τους παραπλανήσει για το αυξημένο προφίλ ρίσκου που χαρακτηρίζει την ελληνική αγορά ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων. Ότι περαιτέρω είναι καταχρηστική και παράνομη η είσπραξη της εισφοράς του ν. 128/75 και ότι λόγω της ουσιώδους μεταβολής των οικονομικών δεδομένων επιβάλλεται η αναπροσαρμογή των συμφωνηθέντων ώστε να αρθεί η προκύπτουσα δυσαναλογία παροχής και αντιπαροχής. Για τους λόγους αυτούς οι αιτούντες άσκησαν την από -3-2015 αγωγή σε βάρος της καθ' ής η αγωγή ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αναγνώρισης της ακυρότητας ή ακυρωσία του όρου 7^ο της προσαναφερόμενης δανειακής συμβάσης ως αντικείμενου στις απαγορευτικές διατάξεις νόμων άλλως η καταχρηστικότητα σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν 2251/1994 για την προστασία του καταναλωτή των όρων που περιέχονται σ' αυτές, όπως αναλυτικά αναφέρονται στην αγωγή, να αναγνωριστεί ότι οι δόσεις που πρέπει να καταβάλουν οι αιτούντες θα καταβληθούν με την συναλλαγματική ισοτιμία όπως αυτή είχε διαμορφωθεί κατά το χρόνο υπογραφής της δανειακής σύμβασης στις 1.7.2007, ήτοι 1,6633, άλλως και επικουρικώς κατά το χρόνο εκταμίευσης του δανείσματος στις ..7.2007 και να τηρηθεί αμετάβλητη καθ' όλη την χρονική πάροδο του δανείου, να υποχρεωθεί η καθ' ής σε επαναπροσδιορισμό του χρηματικού ποσού που οι αιτούντες της κατέβαλαν

αχρεωστήτως το οποίο και να αφαιρέσουν από το άληκτο κεφάλαιο του δανείου τους εντόκως για την χρονική προθεσμία που άρχισε από την ημερομηνία της εκταμίευσης του ποσού του δανείου έως την δικαστική επικύρωση μέρους των καταβληθέντων ως αχρεώστητο ποσό και θα λήξει μετά την πάροδο της συνολικής διάρκειας του δανείου. Να αφαιρεθούν τα κονδύλια που προκύπτουν από τη διαφορά μεταξύ των παράνομων χρεώσεων και μελλοντικών απαιτήσεων της εναγομένης και των νόμιμων χρεώσεων και μελλοντικών απαιτήσεων από τη σύναψη της σύμβασης, άλλως από την εκταμίευση του δανείου ως τη λήξη του. Να συνυπολογιστούν και αφαιρεθούν από το υπόλοιπο της οφειλής τους σε ευρώ, ήτοι των 237.500,00 ευρώ το ποσό των 93.377,64 ευρώ και να αναγνωριστεί ότι οφείλουν το υπόλοιπο, ήτοι ποσό των 144.122,36 ευρώ. Να υποχρεωθεί η καθ' ής να ανέχεται τις καταβολές δόσεων με βάση την ισοτιμία που ίσχυε κατά την εκταμίευση του δανείου. Να οριστεί άλλως λογιστική πραγματογνωμοσύνη που θα καθορίσει το ακριβές ποσό της οφειλής. Να υποχρεωθεί η καθ' ής να καταβάλλει το ποσό των 10.000 ευρώ σε έκαστο των αιτούντων ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης την οποία υπέστη από την κατά το σκεπτικό αναφερόμενη προσβολή προσωπικότητάς τους, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή. Επικαλούμενοι, δε, έννομο συμφέρον, επείγουσα περίπτωση και επικείμενο κίνδυνο, ζητούν να υποχρεωθεί η καθ' ής η αίτηση τράπεζα να αποδέχεται την καταβολή των μηνιαίων δόσεων με την αρχική ισοτιμία, με την οποία έγινε η υπογραφή της δανειακής τους συμβάσεως άλλως η εκταμίευση της επίδικης δανειακής σύμβασης, μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της προαναφερόμενης κύριας αγωγής τους. Να απαγορευθεί προσωρινά η καταγγελία της δανειακής τους σύμβασης, άλλως να διαταχθεί η μη μεταβολή νομική και πραγματική της ανωτέρω δανειακής σύμβασης και να απαγορευτεί κάθε ατομικό καταδιωκτικό μέτρο εναντίον τους και της περιουσίας τους και τέλος, ζητούν να καταδικαστεί η καθ' ής η αίτηση σε χρηματική ποινή ποσού 150 ευρώ για καθένα από τους αιτούντες για κάθε μη αποδοχή της καταβολής που θα ορίσει η απόφαση που θα εκδοθεί, καθώς και στη δικαστική δαπάνη τους.

7^ο φύλλο της με αριθ. 7209/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αίτηση, αρμόδια καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται από το Δικαστήριο αυτό, με την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 683 § 1 ΚΠολΔ). Είναι νόμιμη, στηρίζεται, δε, στις διατάξεις που αναφέρονται στις ανωτέρω νομικές σκέψεις, καθώς και σε αυτές των άρθρων 176, 731, 732 και 947 § 1 ΚΠολΔ. Πρέπει επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Η καθ' ης η αίτηση με δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της, που καταχωρήθηκε στα πρόχειρα πρακτικά του Δικαστηρίου και περιέχεται στο σημείωμα που κατέθεσαν νόμιμα ο τελευταίος αρνείται την αίτηση, καθόσον ισχυρίζεται ότι δεν θα ευδοκιμήσει η κύρια αγωγή των αιτούντων και δεν υφίσταται επείγουσα περίπτωση και επικείμενος κίνδυνος.

στην Αθήνα, πρόσθετη πράξη τροποποίησης της ως άνω σύμβασης με την οποία συμφωνήθηκε να καταβάλλονται οι μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις του δανείου μειωμένες κατά 20% και το υπόλοιπο ποσό των δεδουλευμένων τόκων που δεν θα καλύπτεται εξ ολοκλήρου από την καταβαλλόμενη μειωμένη δόση θα πρέπει να εξοφληθεί στο σύνολό του έως την τελευταία εργάσιμη ημέρα της περιόδου ρύθμισης. Με την ίδια ως άνω πρόσθετη σύμβαση ορίστηκε το υπόλοιπο της οφειλής των αιτούντων στο ποσό των 320.287,27 ελβετικών φράγκων χωρίς αστόσο να καταγράφεται και το αντίστοιχο οφειλόμενο σε ευρώ, ήτοι στο νόμισμα με το οποίο οι αιτούντες δανειολήπτες αποπλήρωναν το προαναφερόμενο δάνειο. Το κείμενο

(περιεχόμενο) της ανωτέρω στεγαστικής δανειακής σύμβασης ήταν προδιατυπωμένο. Κατά τους όρους της ανωτέρω σύμβασης η διάρκεια της αποπληρωμής του δανείου ορίστηκε σε 342 μήνες από την εφάπαξ εκταμίευση, σκοπός των δανείων ήταν η ανέγερση - αποπεράτωση ακινήτου, η ανάληψη του δανείου από τους αιτούντες θα γίνει σε αυτούσιο συνάλλαγμα ελβετικών φράγκων και θα αποδεικνύεται ή από τις σχετικές εγγραφές στα βιβλία της τράπεζας χωρίς να απαιτείται η υπογραφή των αιτούντων ή από τα εντάλματα πληρωμής που εκδίδει αυτή, σε περίπτωση δε που θα χρησιμοποιηθεί για αγορά κατοικίας υπό κατασκευή ή την εκτέλεση εργασιών επισκευής ή ανέγερσης ή αποπεράτωσης η εκταμίευση γίνεται εφάπαξ, η αποπληρωμή του δανείου θα εκτοκίζεται με κυμαινόμενο επιτόκιο, το οποίο θα απαρτίζεται από το διατραπεζικό επιτόκιο LIBOR CHF μηνιαίας διάρκειας, το οποίο θα ισχύει δύο εργάσιμες ημέρες πριν από τη λήξη εκάστου προηγούμενου μήνα προσαυξημένου κατά 1,15% ποσοστιαίες μονάδες. Ως LIBOR μηνιαίας διάρκειας νοείται ο αριθμητικός μέσος όρος (στρογγυλοποιημένος προς τα άνω μέχρι 4 δεκαδικά ψηφία), των επιτοκίων που προσφέρονται στην διατραπεζική αγορά του Λονδίνου, στις 11.00 π.μ. περίπου (ώρα Λονδίνου), δύο εργάσιμες ημέρες (για το Λονδίνο και την Αθήνα) πριν από την ημέρα εκταμιεύσεως κατά τα ανωτέρω του Δανείου για καταθέσεις σε ελβετικό φράγκο (CHF) ύψους αντίστοιχου με το εκτοκιζόμενο κεφάλαιο και διάρκειας ενός (1) μήνα, όπως εμφανίζεται σε σχετική ανακοίνωση του πρακτορείου Reuter's για το συγκεκριμένο νόμισμα και περίοδο. Η εξόφληση του δανείου θα γίνει σε 342 συνεχείς μηνιαίες, τοκοχρεωλυτικές δόσεις που θα αρχίσουν σε έξι μήνες από την ημερομηνία της εφάπαξ εκταμίευσης του δανείου, και θα γίνει από τους αιτούντες είτε σε αυτούσιο συνάλλαγμα, είτε με το σε ευρώ ισάξιο (αντίτιμο) του συναλλάγματος ελβετικών φράγκων υπολογιζόμενο την ημερομηνία πληρωμής της δόσης με βάση την ισοτιμία του οικείου συναλλάγματος, όπως αυτή θα προκύψει από τη διατραπεζική αγορά συναλλάγματος, η τιμή δε αυτή θα είναι υψηλότερη από την τρέχουσα τιμή που η καθ' ης η αίτηση τράπεζα πωλεί το ελβετικό φράγκο και η οποία εμφανίζεται στο ημερήσιο δελτίο συναλλάγματος της καθ' ης. Στη συνέχεια, συμφωνήθηκε η καθ' ης η αίτηση τράπεζα να

Ο φύλλο της με αριθ. 7209/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)

μπορεί να εγγράψει προσημείωση υποθήκης, ύψους 514.254 ελβετικών φράγκων, σε ακίνητο των αιτούντων. Η εκταμίευση των δανείων πραγματοποιήθηκε στις -7-2007 και έγιναν οι σχετικές πιστώσεις στον κοινό λογαριασμό καταθέσεων των αιτούντων που τηρείται στην καθ' ης η αίτηση με αριθμό , από τον οποίο οι αιτούντες ανέλαβαν το προϊόν του δανείου και στον οποίο κατέθεταν σε ευρώ τις μηνιαίες δόσεις που όφειλαν στην καθ' ης η αίτηση τράπεζα. Η ισοτιμία μεταξύ ελβετικού φράγκου και ευρώ κατά την ημέρα της εκταμίευσης του δανείου, -7-2007, ανερχόταν 1,6519 (μέση τιμή). Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες κατά την επιλογή και υπογραφή της ανωτέρω δανειακής σύμβασης δεν ενημερώθηκαν από τους υπαλλήλους της καθ' ης η αίτηση τράπεζας για το συναλλαγματικό κίνδυνο της ισοτιμίας ελβετικού φράγκου και ευρώ με τρόπο κατανοητό για τους ίδιους, καθόσον δεν είχαν ιδιαίτερες γνώσεις στις χρηματοοικονομικές συναλλαγές και γενικότερα ενασχόληση με τραπεζικές συναλλαγές (άλλα δάνεια ή επενδύσεις), η πρώτη αιτούσα, ως

και ο δεύτερος αιτών ως διοικητικός υπάλληλος στο

ούτε βέβαια είχαν περιουσία ή εισοδήματα σε ελβετικά φράγκα. Περαιτέρω, ούτε οι υπάλληλοι της καθ' ής με τους οποίους οι αιτούντες διαπραγματεύθηκαν δεν πιθανολογήθηκε ότι διέθεταν εξειδικευμένες γνώσεις ούτε πιστοποιητικό επάρκειας B1 για την επαρκή ενημέρωσή τους σχετικά με την δανειακή σύμβαση την οποία υπέγραφαν καθώς αυτή πιθανολογήθηκε ότι αποτελεί προϊόν επενδυτικού χαρτοφυλακίου το οποίο είναι συνδεδεμένο με την αγορά συναλλάγματος (FOREX). Περαιτέρω, η με αρ. σχετικού 2 προσκομιζομένη επιστολή από την καθ' ής σχετικά με την ενημέρωση των αιτούντων για τους όρους του στεγαστικού προγράμματος SWISS που είχαν ήδη υπογράψει, δεν φέρει σχετική ημερομηνία ώστε να διακριβωθεί από το Δικαστήριο αν προηγήθηκε ή έπονταν της υπογραφής της σύμβασης από τους αιτούντες. Περαιτέρω, στην ενημερωτική αυτή επιστολή αναφέρονται αναλυτικά μόνο τα οφέλη από την αποδυνάμωση του ελβετικού φράγκου και συγκεκριμένα σημειώνεται στην σχετική δεύτερη σελίδα αυτής ότι «Στη βάση, αυτή, εάν αποφασίσετε να αλλάξετε το νόμισμα του δανείου σας σε ευρώ, τη χρονική στιγμή που αποδυναμώνεται το ελβετικό νόμισμα σε σχέση με το

ευρώ, τότε θα έχετε αποκομίσει σημαντικό κέρδος σε σχέση με το οφειλόμενο κεφάλαιο, ενώ θα ζημιωθείτε στην αντίθετη περίπτωση». Αναφέρει δε ακροθιγώς και όχι αναλυτικά ότι «σε περίπτωση ισχυροποίησης του ελβετικού νομίσματος το κεφάλαιο του δανείου αυξάνεται» χωρίς όμως να προβλέπει αντίστοιχη εναλλακτική λύση στους αιτούντες ούτε περαιτέρω να εξειδικεύει τι συνέπειες θα έχει αυτή η αύξηση αλλά ούτε και αν αναφέρεται στο κεφάλαιο του δανείου, ή στο άληκτο κεφάλαιο κλπ. Ωστόσο, αποτέλεσμα της πλημμελούς αυτής ενημέρωσης και απόκρυψης από την καθ' ής του υψηλού επιχειρηματικού ρίσκου το οποίο αναλάμβαναν με την συνομολόγηση εν αγνοία τους προδιατυπωμένων όρων της σύμβασης στεγαστικού δανείου την οποία υπέγραφαν, καθώς σε κανένα σημείο της, ανωτέρω επιστολής δεν γίνεται επ' ουδενί λόγος και για ενδεχόμενη αποδυνάμωση του ευρώ, οι αιτούντες βασίμως πιθανολογείται ότι εξαπατήθηκαν από την καθ' ής. Περαιτέρω, η καθ' ής η αίτηση πέρα από την προαναφερόμενη επιστολή, για την οποία δεν κατέστη σαφές εάν εδόθη προ ή μετά της υπογραφής της σύμβασης και εκταμίευσης του δανείου, αρνούνταν δε να χορηγήσει στους αιτούντες αναλυτική κίνηση του λογαριασμού του δανείου στην οποία αποτυπώνεται το υπόλοιπο άληκτο κεφάλαιο σε ευρώ αναλόγως και αντιστοίχως με τις καταβολές τις οποίες πραγματοποιούσε κάθε μήνα για επτά συναπτά έτη. Μάλιστα δε αποδείχθηκε ότι μόνο μετά την άσκηση της αγωγής τους και στις 7.2015 τους έστειλε ενημερωτικά της κίνησης της συναλλαγματικής ισοτιμίας αποφεύγοντας και πάλι να αναφέρει το απολειπόμενο σε ευρώ, άληκτο κεφάλαιο. Επιπλέον, η καθ' ής η αίτηση, όπως και άλλες ελληνικές τράπεζες, διαφήμιζε το εν λόγω δάνειο ως δελειστικά συμφέρον, με χαμηλό επιτόκιο LIBOR, πραγματικά χαμηλή δόση, με την ασφάλεια του ελβετικού νομίσματος, και με προοπτική ανόδου (εννοείται ισχυροποίησης) του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου, η επιλογή, δε, από τους αιτούντες του συγκεκριμένου δανείου έγινε με βάση τα ανωτέρω χαρακτηριστικά. Η καθ' ής αντίθετα, με τα υποστηριζόμενα από την ίδια έχει αποκομίσει οικονομικό όφελος από την συγκεκριμένη σύμβαση σε βάρος των αιτούντων, όπως και από τις παρόμοιες συμβάσεις το οποίο έγκειται στο νεγονός που και αυτή με το σημείωμά της παραδέχεται ότι με την δικαιολογία

Της σύμβασης προμηθεύτηκε φτηνά ελβετικά φράγκα από τις αγορές, αποταμίευσε λόγω της συγκεκριμένης σύμβασης και όλων των συμβάσεων που έχει συνάψει τεράστια χρηματικά ποσά σε ελβετικά φράγκα, τα οποία όμως ουδέποτε απέδωσε εν προκειμένω τουλάχιστον στους συγκεκριμένους αιτούντες, αντίθετα, οι τελευταίοι εκταμίευσαν πραγματικά το αντίστοιχο κατά την ημέρα της εκταμίευσης του δανείου, ποσό σε ευρώ, το οποίο ονομαστικά αντίστοιχουσε με την τότε συναλλαγματική ισοτιμία CHF-EURO, παρέμεινε δε η οφειλή τους στην καθ' ής σε ελβετικά φράγκα. Περαιτέρω, όπως και η καθ' ής παραδέχεται στο σχετικό της κατατεθέν σημείωμα, ότι το αντίστοιχο ποσό σε ευρώ το οποίο δίνει σε τρίτον στη διατραπεζική αγορά, πχ σε άλλη Τράπεζα, για να αγοράσει το ποσό σε ελβετικά φράγκα, πληρώνοντας στην τελευταία το αντίστοιχο ισόποσσο σε ευρώ, δεν διοχετεύει, αντίστοιχα το αγορασθέν ποσό σε ελβετικά φράγκα στους αιτούντες δανειολήπτες, αλλά αντίστοιχο με την τρέχουσα εκείνη τη στιγμή συναλλαγματική ισοτιμία chf-euro, ποσό σε ευρώ, αποθησαυρίζοντας το ποσό των ελβετικών φράγκων. Επομένως, ακόμη και στο με το κατατεθέν σημείωμά της και στην σελίδα 15 αυτού, παράδειγμα, που η καθ' ής παραθέτει, ότι δανείζεται από τρίτη Τράπεζα ελβετικά φράγκα, καταβάλλοντας το αντίστοιχο ποσό σε ευρώ, δεν αναφέρει ταυτόχρονα, πουθενά ότι διοχετεύει αυτά, ήτοι τα ελβετικά φράγκα, στον εκάστοτε πελάτη δανειολήπτη της. Εξάλλου, είναι αναληθής ο ισχυρισμός από την καθ' ής, ότι ζημιώνεται από την ενδεχόμενη αποδυνάμωση του ευρώ, δεδομένου ότι αφενός δεν αποδεικνύεται αν έχει απωλέσει ή αν έχει αποθησαυρίσει εν προκειμένω, τα ελβετικά φράγκα τα οποία έχει η ίδια αγοράσει με βάση ευνοϊκή συναλλαγματική ισοτιμία από τρίτον, σε κάθε δε περίπτωση διατηρεί το δικαίωμα να διαχειριστεί κατά το δοκούν τα συναλλαγματικά της διαθέσιμα σε ελβετικά φράγκα, ενώ ταυτόχρονα εισπράττει από τους αιτούντες –δανειολήπτες, ευρώ, παραχωρώντας τους εν προκειμένω μόνο τη δυνατότητα για ορισμένο χρονικό διάστημα την καταβολή μειωμένης κατά 20% δόσεως, ύψους 1.135,77 ευρώ, απαιτώντας παράνομα, καταχρηστικά, αισχροκερδώς και αντίθετα με τα χρηστά και συναλλακτικά ήθη, από τους αιτούντες, να αποπληρώσουν μεγαλύτερο του αρχικώς συμφωνηθέντος κεφαλαίου μετακυλίοντας στην ουσία ολόκληρο τον

συναλλαγματικό κίνδυνο, από την δυσμενή εξέλιξη της συναλλαγματικής ισοτιμίας στους ίδιους, χωρίς ωστόσο οι ίδιοι να γνωρίζουν επαρκώς και εκ των προτέρων ότι έχουν αναλάβει τη σχετική υποχρέωση, ενώ η καθ' ής δεν αποδείχθηκε από κανένα αποδεικτικό μέσο ότι αποξενώθηκε από το ποσό των ελβετικών φράγκων το οποίο η ίδια προμηθεύτηκε από τρίτη Τράπεζα, καθώς δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο. Άλλα ακόμη και στην περίπτωση που γίνει δεκτός ο ισχυρισμός της ότι δανειστηκε το ποσό των ελβετικών φράγκων με δυσμενείς όρους για την ίδια από τρίτον στη διατραπεζική αγορά, είναι οι όροι της συμφωνίας εξασφάλισης του ποσού όνευ σημασίας, για τους αιτούντες – δανειολήπτες, καθ' ότι οι τελευταίοι είναι τρίτοι ως προς τις συναλλαγές της καθ' ής με την διατραπεζική αγορά. Το τι συνήθως συμβαίνει κατά τη συνήθη συναλλακτική τραπεζική πρακτική, και ότι δήθεν η καθής ζημιώθηκε, δεν πιθανολογήθηκε εν προκειμένω από κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο. Ο δε ισχυρισμός της καθ' ής, ως εμπεριέχεται στη σελίδα 7 του σημειώματός της, ότι δήθεν πωλεί αυθημερόν στη διατραπεζική αγορά τα chf δεν πιθανολογείται αληθής, όπως δεν πιθανολογείται και η τιμή στην οποία τα πωλεί και το κέρδος το οποίο αποκομίζει. Τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά πιθανολογούνται από το γεγονός ότι η εκταμίευση του συγκεκριμένου δανείου δεν έγινε ποτέ σε ελβετικά φράγκα, αλλά σε ευρώ τα οποία και μόνο, πήραν με πίστωση στον τηρούμενο στην καθ' ής λογαριασμό τους οι δανειολήπτες- αιτούντες. Επίσης, πιθανολογήθηκε ότι από το μήνα Δεκέμβριο του έτους 2009, που η συνολική μηνιαία δόση των αιτούντων ανερχόταν στο ποσό των 973, 57ευρώ, άρχισε σταδιακά να αυξάνεται οπότε σε τρία έτη τον Ιούλιο του έτους 2012 είχε ανέλθει στο ποσό των 1.218,22 ευρώ περίπου. Εξάλλου, από τον τρόπο σύνταξης στην ανωτέρω πρότυπωμένη δανειακή σύμβαση πιθανολογήθηκε ότι δεν καθίσταται αντιληπτός στους αιτούντες με συγκεκριμένο τρόπο ο συναλλαγματικός κίνδυνος. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι ενώ κατά την ημερομηνία εκταμίευσης του ένδικου στεγαστικού δανείου, -7-2007, η ισοτιμία του ελβετικού φράγκου προς το ευρώ ανερχόταν σε 1,6519 (μέση τιμή) ανά 1 ευρώ, ακολούθησε πτωτική πορεία του ευρώ με αποτέλεσμα να υποτιμηθεί το ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου σταδιακά, και στις -2-

β' φύλλο της με αριθ. 309 /2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)

2015 σε 1,0128 (μέση τιμή) ελβετικά φράγκα ανά 1 ευρώ. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα οι αιτούντες να είναι υποχρεωμένοι να καταβάλλουν πιο πολλά χρήματα, προκειμένου να αποπληρώνουν τις τοκοχρεωλυτικές δόσεις του δανείου του. Ετοι ενώ για μία δόση συνολικού ύψους 1434,94 ελβετικών φράγκων την 3η Δεκεμβρίου 2009 οι αιτούντες έπρεπε να καταβάλουν (1434,14chf/1,5083=) 973,57 ευρώ, την 19η Φεβρουαρίου 2015 για την ίδια δόση άφειλαν να καταβάλουν (1434,14/1,2014 =) 1.218,22 ευρώ, και ενώ την

Ιουλίου 2007 το ποσό του δανείου, που χορηγήθηκε, ανερχόταν στο ποσό των 395.580,00 ελβετικών φράγκων και αντίστοιχα 237.500 ευρώ, μετά την πάροδο οκτώ (8) ετών το συνολικό υπόλοιπο της οφειλής τους (άληκτο κεφάλαιο) ανέρχεται την 19η Φεβρουαρίου 2015 στο ποσό των στο ποσό των 296.764,79 ευρώ, και επομένως οι αιτούντες φέρονται να οφείλουν επιπλέον ποσό 59.264,79 ευρώ από το ποσό που τους χορηγήθηκε από την ανωτέρω δανειακή σύμβαση, παρά τις καταβολές που πραγματοποιούσαν επί επτά έτη. Ηδη οι αιτούντες έχουν ασκήσει ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών την από -3-2015 αγωγή με αριθμό / 4-2015, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 10-3-2016, με την οποία ζητούν την αναγνώριση της ακυρότητας άλλως ακυρωσίας των προαναφερόμενων όρων της δανειακής τους σύμβασης, άλλως της καταχρηστικότητας των περιεχόμενων στις τελευταίες όρων, και συγκεκριμένα του όρου με τον οποίο προβλέπεται ότι οι ίδιοι υποχρεούνταν να εκπληρώνουν τις απορρέουσες από τη σύμβαση υποχρεώσεις τους προς την Τράπεζα είτε στο νόμισμα της χορήγησης, είτε σε ευρώ με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της καταβολής, Πράγματι, πιθανολογήθηκε ότι ο προαναφερόμενος όρος, που ήταν προδιατυπωμένος από την καθ' ης η αίτηση τράπεζα και περιλαμβανόταν στους γενικούς όρους συναλλαγών, χωρίς να έχει αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ των διαδίκων, κατά το μέρος που ρυθμίζει την ισοτιμία, με βάση την οποία θα μετατρέπονται σε ελβετικά φράγκα οι τυχόν καταβολές σε ευρώ, που πραγματοποιούν οι αιτούντες καθ' όλη τη διάρκεια αποπληρωμής του δανείου τους, είναι αόριστος και ασαφής, και επομένως καταχρηστικός και άκυρος. Συγκεκριμένα, με τον επίμαχο όρο 7^ο, παραβιάζεται από την καθ' ης η αίτηση τράπεζα η

υποχρέωση σαφήνειας και διαφάνειας των γ.ο.σ., η οποία επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ούτως ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωση του καταναλωτής - πελάτης, που όμως διαθέτει τη μέση αντίληψη, κατά τον σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως δε όσον αφορά στη σχέση παροχής και αντιπαροχής (ΕφΠειρ 711/2011 ΔΕΕ 2012.356). Συγκεκριμένα, με την ως άνω ρήτρα δεν παρουσιάζονται, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων στη σύμβαση διαδίκων, αφού δεν διατυπώνεται ευκρινώς ο τρόπος λειτουργίας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, η μέθοδος και οι ιδιαιτερότητες του μηχανισμού μετατροπής του εγχώριου νομίσματος σε ξένο νόμισμα, καθώς, επίσης, και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και των τυχόν άλλων, που προβλέπουν έτερες ρήτρες σχετικά με την αποδέσμευση και την αποπληρωμή δανείου, ούτως ώστε ο καταναλωτής και, στην κρινόμενη υπόθεση οι αιτούντες, οι οποίοι από κανένα στοιχείο δεν πιθανολογήθηκε ότι διαθέτουν ιδιαιτερες γνώσεις αναφορικά με τους νομισματικούς κανόνες, τις συνθήκες της αγοράς και το κόστος του χρήματος, να μπορούν να εκτιμήσουν τις οικονομικές συνέπειες, που θα μπορούσε να έχει για τους ίδιους ο παραπάνω όρος, και, συγκεκριμένα, να διαγνώσουν, εκ των προτέρων, τόσο το ύψος των μηνιαίων τοκοχρεωλατικών δόσεων, που θα καλούνταν να καταβάλλουν για την αποπληρωμή του δανείου τους, όσο και το ύψος του ανεξόφλητου κεφαλαίου του τελευταίου, σε περίπτωση που η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου διαφοροποιούνταν σε βάρος του πρώτου (σκέψεις 73-75 της ανωτέρω απόφασης του ΔΕΚ). Δεν μπορούσαν, επομένως, αυτοί να γνωρίζουν εκ των προτέρων τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνουν. Και ναι μεν ο επίμαχος όρος ήταν σαφώς διατυπωμένος από γραμματική άποψη, πλην, όμως, μόνη η σαφήνεια αυτή δεν αρκεί, κατά τα διαλαμβανόμενα στην οικεία μείζονα σκέψη, προκειμένου να κριθεί ως έγκυρος βάσει των κριτηρίων, που ο Ν 2251/1994 και η οδηγία 93/13/EOK θέτουν, αφού, εξαπίας της παραπάνω αοριστίας του ως προς τις οικονομικές συνέπειες του, οδηγεί ουσιαστικά στη διάψευση των τυπικών και δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή - πελάτη αναφορικά με την

¶ φύλλο της με αριθ. Ρ.Α.Σ. /2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)

εξέλιξη της συναλλακτικής του σχέσης με την τράπεζα (ΑΠ 1219/2001 ΔΕΕ 2001.1128). Περαιτέρω, όσον αφορά το κενό, που δημιουργείται από την ακυρότητα του προμνημονεύμενου γ.ο.σ., αυτό, κατά τα προδιαληφθέντα στη μείζονα σκέψη, θα έπρεπε, κατ' αρχήν, να καλυφθεί με την εφαρμογή του αντίστοιχου κανόνα ενδοτικού δικαίου και, ειδικότερα, με την εφαρμογή της διάταξης του άρθ. 291 ΑΚ, η οποία ορίζει πως «όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή σε ξένο νόμισμα που πρέπει να πληρωθεί στην Ελλάδα, ο οφειλέτης, αν δεν συμφωνήθηκε το αντίθετο, έχει δικαίωμα να πληρώσει σε εγχώριο νόμισμα με βάση την τρέχουσα αξία του ξένου νομίσματος στο χρόνο και τον τόπο της πληρωμής». Ωστόσο, επειδή η ουσιαστικού δικαίου ρύθμιση, που η εν λόγω διάταξη εισάγει, ταυτίζεται με εκείνη του προμνημονεύμενου όρου, που κρίθηκε καταχρηστικός, το Δικαστήριο κρίνει πως η εφαρμογή της στη θέση του θα κατέληγε στο ίδιο αποτέλεσμα, στη διάψευση, δηλαδή, των ευλογών προσδοκιών των αιτούντων αναφορικά με την εξέλιξη της συναλλακτικής τους σχέσης με την καθ' ἡς και, συνακόλουθα, στη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των μεταξύ τους δικαιωμάτων και υποχρεώσεων σε βάρος των ιδίων. Ως εκ τούτου, η εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης, η οποία, σε κάθε περίπτωση, δεν είναι δεσμευτική, αφού δεν καθιερώνει υποχρέωση, αλλά απλό δικαίωμα του οφειλέτη να πληρώσει σε εγχώριο νόμισμα με βάση την τρέχουσα αξία του ξένου νομίσματος στο χρόνο και τον τόπο της πληρωμής, θα πρέπει να αποκλειστεί. Κατά συνέπεια, το κενό, που προκαλείται στην επίμαχη σύμβαση αναφορικά με την ισοτιμία, βάσει της οποίας θα υπολογίζονται οι καταβολές σε ευρώ, που οι αιτούντες πραγματοποιούν προς εξόφληση του δανείου τους, θα πρέπει να πληρωθεί με συμπληρωματική, κατ' άρθ. 200 ΑΚ, ερμηνεία αυτής (σύμβασης), ούτως ώστε η τελευταία να ανταποκρίνεται πλέον στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών. Στο πλαίσιο της εν λόγω ερμηνείας, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη: α) τις αρχές της συναλλακτικής ευθύτητας, τις οποίες οφείλει να τηρεί κάθε χρηστός και γνωστικός συναλλασσόμενος, καθώς και τις σύμφωνες με αυτές συνήθειες των συναλλαγών, β) το είδος, τη φύση και το σκοπό της επίμαχης σύμβασης, την οποία σύναψαν οι διάδικοι, και, συγκεκριμένα, το γεγονός πως επρόκειτο για μία, καταρπισθείσα στην Ελλάδα,

δανειακή σύμβαση, μέσω της οποίας οι αιτούντες θα αποπλήρωναν (σε ευρώ) συγκεκριμένη δαπάνη για στεγαστικές τους ανάγκες, γ) τα συμφέροντα αμφοτέρων των διαδίκων, εκ των οποίων εκείνα της καθ' ής δεν εξαρτώνται, από τη συναλλαγματική ισοτιμία των δύο νομισμάτων, αλλά εξυπηρετούνται μέσω του προαναφερόμενου κυμαινόμενου επιτοκίου, με το οποίο και συμφωνήθηκε πως θα αποπληρωθεί το δάνειο, χωρίς ωστόσο η καθ' ής να τους ενημερώσει ότι ενδεχομένως συνιστώσα της τιμής του κυμαινόμενου επιτοκίου ήταν τόσο το LIBOR όσο και η τιμή της συναλλαγματικής ισοτιμίας του νομίσματος, αφού πουθενά στη έγγραφη σύμβασή τους δεν αναφέρεται κάτι τέτοιο, δ) τις συνθήκες, που επικρατούσαν στις χρηματαγορές μέχρι το έτος 2007, οπότε και συνήφθη η επίμαχη σύμβαση, και οι οποίες χαρακτηρίζονταν από τη σταθερότητα της ισοτιμίας μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου, ε) το γεγονός πως οι αιτούντες ως υπήκοοι Ελλάδας, που ζούν και δραστηριοποιούνται στην ελληνική επικράτεια, δεν μπορεί παρά να χρησιμοποιούν το εγχώριο νόμισμα, και δη το ευρώ, στις συναλλαγές τους, στ) το γεγονός πως η καθ' ής, γνώριζε ότι οι αιτούντες αδυνατούν να έχουν στην κατοχή τους ελβετικά φράγκα, με συνέπεια να εξοφλούν, όπως και πράγματι έκαναν, ουσιαστικά σε ευρώ το δάνειό τους, ζ) το γεγονός πως το χρηματικό ποσό, που χορηγήθηκε, ως δάνειο, στους αιτούντες δυνάμει της επίμαχης σύμβασης, ναι μεν εκταμιεύθηκε σε ελβετικά φράγκα, πλην, όμως, αμέσως μετά την εκταμίευσή του μετατράπηκε από την ίδια την καθ' ής σε ευρώ και, μάλιστα, με βάση τη μεταξύ των δύο νομισμάτων ισοτιμία κατά την ημέρα της εκταμίευσής του, η) το γεγονός πως η καθ' ής διέθεσε ουσιαστικά στους αιτούντες το χρηματικό ποσό των 237.500 ευρώ, με το οποίο ισούταν, την ημέρα της εκταμίευσής του, το ποσό των 395.580,00 ελβετικών φράγκων, θ) το γεγονός πως η καθ' ής, στο πλαίσιο της επίμαχης σύμβασης, δεν παρείχε ουσιαστικά στους αιτούντες - δανειολήπτες κάποια χρηματοοικονομική υπηρεσία σχετική με την αγορά ή την πώληση ξένων νομισμάτων, ι) ότι οι αιτούντες που ζούν και εργάζονται σε χώρα μέλος της ευρωζώνης, απώλεσαν η μεν πρώτη από το 2010 (29.334,60 ευρώ) έως και το 2014 (14.294,31 ευρώ) το ήμισυ του εισοδήματός της και ο δεύτερος το 40% περίπου του δικού του (2010 δηλωθέν εισόδημα 29.093,83 ευρώ και το

Δ. 1.2816.100

2014 δηλωθέν εισόδημα 18.167,67 ευρώ, όπως προκύπτει από τα σχετικά εικαθαριστικά σημειώματα), και ια) τη διάταξη του άρθ. 806 ΑΚ, η οποία ορίζει πως "με τη σύμβαση του δανείου ο ένας από τους συμβαλλομένους μεταβιβάζει στον άλλον κατά κυριότητα χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα, και αυτός έχει υποχρέωση να αποδώσει άλλα πράγματα της ίδιας ποσότητας και ποιότητας", καταλήγει στο συμπέρασμα πως η καθ' ής, όσον αφορά την απόδοση του εν λόγω δανείου, δεν μπορεί να εφαρμόζει συναλλαγματική ισοτιμία διαφορετική από εκείνη, που ίσχυε κατά την αποδέσμευση του κεφαλαίου αυτού (δανείου) την Ιουλίου 2007 (βλ. την ανωτέρω απόφαση του ΔΕΚ, σκέψη 26). Επομένως, με βάση την ισοτιμία αυτή θα πρέπει να υπολογίζει και τις καταβολές σε ευρώ, που οι αιτούντες πραγματοποιούν προς εξόφλησή του, ο δε υπολογισμός αυτός κρίνεται εύλογος, και δικαιολογημένος. Εξάλλου, η υπογραφή και παραλαβή προδιατυπωμένων συμβάσεων και επιστολών δεν δύναται να θεωρηθεί πλήρη και ορθή εκτέλεση των προσυμβατικών υποχρεώσεων της καθ' ής η αίτηση τράπεζας (πιστωτικού φορέα) για επαρκή πληροφόρηση και ενημέρωση, διότι αντιστρέφει το βάρος απόδειξης της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων των διαδίκων (συμβαλλομένων) που δύναται να διακυβεύσει την αποτελεσματικότητα των δικαιωμάτων των καταναλωτών (ΔΕΚ, απόφαση της 18ης -12- 2014, υπόθεση C-449/13, CA Consumer Finance SA κατά Ingrid Bakkaus, Char Bonato, Florian Bonato, σκέψεις 30 - 32). Περαιτέρω, Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, και εφόσον πιθανολογείται ότι θα ευδοκιμήσει η ως άνω κύρια αγωγή για την αναγνώριση της καταχρηστικότητας του προαναφερόμενου όρου της επίδικης δανειακής σύμβασης, και αποζημίωσης των αιτούντων λόγω ηθικής βλάβης ένεκα της παράνομης πράξης της καθ' ής, και ότι υπάρχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή ρύθμιση κατάστασης που συνιστάται στην επιβίωση της οικογένειας των αιτούντων, πρέπει να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη η κρινόμενη αίτηση και να διαταχθεί το ασφαλιστικό μέτρο, που αναφέρεται στο διατακτικό, με απειλή χρηματικής ποινής σε βάρος της καθ' ής η αίτηση και υπέρ των αιτούντων για κάθε παραβίαση της απόφασης αυτής, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της

απόφασης. Τέλος, τα δικαιοστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολο τους ενώπιο της δυσχέρειας ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλίδα των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την καθ' ης η αίτηση τράπεζα να αποδέχεται προσωρινά, και μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της από 3-2015 με αριθμό -2016 κύριας αγωγής των αιτούντων, την καταβολή από τους τελευταίους των μηνιαίων δόσεων της με αριθμό σύμβασης στεγαστικού δανείου, και πρόσθετης πράξης αυτής με τη συναλλαγματική ισοτιμία ελβετικού φράγκου με ευρώ, όπως αυτή καθορίστηκε κατά την υλοποίηση στις .7.2007 της εκταμίευσης αντίστοιχα των ποσών του δανείου, και προσδιορίζεται σε 1,6519 ελβετικά φράγκα ανά 1 ευρώ.

ΑΠΕΙΛΕΙ σε βάρος της καθ' ης η αίτηση τράπεζα την επιβολή χρηματικής ποινής, ύψους εκατό πενήντα (150) ευρώ, υπέρ των αιτούντων για κάθε παράβαση από αυτήν (τράπεζα) της υποχρέωσης της, όπως προσδιορίζεται στην αμέσως προηγούμενη διάταξη της απόφασης αυτής.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ μεταξύ των οἰδόικων τα οἰκαστικά έξοδα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συγεδρίαση την 26 Αυγούστου 2015, απόντων των διαδίκων.

βο φύλλο της με αριθ. 7209/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Ασφαλιστικά μέτρα)

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Για τη δημοσίευση

ΑΧΡΙΔΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ
το οποίο διωρίζεται να γίνεται
επίμενη και σάνδυση του προσώπου
σε πάσα της πορευείσθαι
ΑΘΗΝΑ, 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015

ταυτότητα